

пъхтѣнъ, той достигна до училището. Дворътъ бѣше пустъ. Всички бѣха въ часъ. Мильо се долепи до оградата и страховито надникна. Презъ отворения прозорецъ на една отъ стаитѣ той видѣ деца да пишатъ, наведени надъ чиноветѣ, чу гласа на учителя, който диктуваше. Отъ друга стая долиташе весела пѣсень.

Мильо стисна зъби и бързо побѣгна. Спрѣ се чакъ въ общарницата на Крушовчанина. Едва дочака да изрѣжатъ гьона. Грабна го и бързо се спусна обратно. Но за зла участъ, когато стигна до училището, на среща му се изсипаха роякъ радостни деца. Мильо се стжписа. Препасанъ съ мръсна синя престилка, съ парчето гьонъ въ ржка, той наведе глава и бавно продължи. Децата го викаха, искаха да му покажатъ новитѣ си читанки, но той нищо не чуваше, нищо не виждаше.

Като стигна въ общарницата, Мильо подаде мълчешкомъ гьона на майсторъ Коля и седна. Но тогава мжката му избухна. Той изхлипа, и отъ очитѣ му бликна потокъ сълзи. Майсторъ Коля остана изненаданъ.

— Чакай, бе Мильо! Защо плачешъ? Какво стана?

Мильо не отговаряше. Само

рамената му се тресѣха отъ плачъ. Тогава майсторътъ стана, надвеси се надъ чирака и леко го помилва по главата.

— Кажи ми, мойто момче, за какво ти домжна така изведнажъ. Кажи, може би, ще ти помогна съ нѣщо. Да не е станало нѣщо у васъ? Майка ти?...

Мильо продължаваше да плаче, но грубата ржка на майстора, която непохватно го милваше, сякашъ го успокои.

— Нищо, промѣлви презъ сълзи той, — нищо нѣма.

— Нищо нѣма, пъкъ плачешъ като малко дете. Я погледни, какъвъ мжжъ си станалъ!...

— Мжчно ми е, майсторе. Много ми е мжчно.

— За какво, бе синко?

— За училището ми е мжчно. Днеска имъ даватъ новитѣ читанки. Всички сж радостни. Довечера ще ги гледатъ, ще ги четатъ, ще имъ се радватъ, а азъ... Знаешъ ли, колко много обичамъ да чета и колко хубави работи съмъ научилъ отъ книгитѣ? Никога вече нѣма да имамъ нова читанка... и книги нѣма да имамъ... А азъ искахъ да уча и да стана ученъ човѣкъ, като нашия учителъ. Да уча другитѣ. А сега?...

Майсторътъ продължаваше